

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste en achtste kamer, op 30 september 1992 door de Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin verzocht haar, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende diverse bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993", heeft op 1 oktober 1992 (eerste kamer) en op 6 oktober 1992 (achtste kamer) het volgend advies gegeven :

VOORAFGAANDE OPMERKINGEN.

1. Volgens het tweede lid van artikel 84 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, ingevoegd bij de wet van 15 oktober 1991, moet het verzoek om spoedbehandeling van een adviesaanvraag met bijzondere redenen zijn omkleed. In de thans voorliggende adviesaanvraag zijn die redenen niet aangegeven.

2. Het ligt voor de hand dat in geval van een verzoek om spoedbehandeling, de Raad van State zijn opmerkingen moet aanpassen aan de tijd die hem gelaten is.

Bovendien moet de aandacht van de Executieve erop worden gevestigd dat, wanneer - zoals in casu - binnen de in het voornoemde artikel 84 bepaalde termijn om advies wordt verzocht over een ontwerp dat een waaier van uiteenlopende regelingen omvat, diverse onderdelen van het ontwerp noodzakelijkerwijze simultaan moeten kunnen worden onderzocht.

In het onderhavige geval werd dat simultaan onderzoek bemoeilijkt door het feit dat door de Executieve slechts één persoon werd aangewezen om toelichtingen te verstrekken en die persoon, wegens andere bezigheden, niet gemakkelijk te bereiken was.

.../...

Andere moeilijkheden bij het onderzoek waren het gevolg van het feit dat de aan de Raad van State voorgelegde teksten niet steeds de definitief aanvaarde bleken te zijn.

3. Tegelijk met de Raad van State zijn, zoals voorgeschreven, de SERV, de VLOR en de Mina-raad om advies gevraagd. Voor enkele artikelen van het ontwerp moeten bovendien, omdat zij op personeelsaangelegenheden betrekking hebben, de procedures worden gevolgd opgelegd bij de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel.

Men weet dat steeds als regel is gehuldigd dat de Raad van State pas om advies kan worden gevraagd wanneer aan al de andere voorgeschreven raadplegingen is voldaan. In gevallen van verantwoorde spoed kan van die regel worden afgeweken, wel verstaan zijnde dat wanneer de andere raadplegingen tot een substantiële wijziging van de teksten hebben geleid, het ontwerp aan een nieuw onderzoek van de Raad van State hoort te worden voorgelegd.

4. Het ontwerp van besluit bij wege waarvan het ontwerp van decreet bij de Vlaamse Raad zal worden ingediend, ontbreekt.

.../...

OPMERKINGEN OMTRENT DE TEKST.Hoofdstuk I. - Economie.Artikel 2.

Het Fonds bestemd om het in stand houden en uitbreiden te verzekeren van de koopvaardij- en de vissersvloot, werd bij decreet van 21 december 1990 omgevormd tot een instelling van openbaar nut van categorie A. Thans wordt de Vlaamse Executieve bevoegd gemaakt om dat Fonds af te schaffen en de vereffening ervan te regelen. Tevens wordt aan de Vlaamse Executieve machtiging verleend om, binnen het kader bepaald in het ontwerp-decreet, met de N.V. GIMVINDUS - nieuwe benaming voor het Fonds voor de herstructurering van de nationale sectoren in het Vlaamse Gewest - omtrent het overnemen van de middelen en de vorderingen van het Fonds te onderhandelen.

Om duidelijker te doen uitkomen dat het gaat om een aan de Vlaamse Executieve verleende machtiging, schrijve men in paragraaf 2 : "... een Fonds voor het uitreden en het aanbouwen van zeeschepen, kunnen door de Vlaamse Executieve worden overgedragen ...".

Om het parallellisme te behouden met het bepaalde in paragraaf 1 omtrent de inwerkingtreding van de afschaffing van het bedoelde Fonds en om redenen van legistiek redigere men paragraaf 3 als volgt :

.../...

"§ 3. Opgeheven worden :

- 1° de wet van 23 augustus 1948 strekkende tot het in stand houden en het uitbreiden van de koopvaardij en de vissersvloot en houdende instelling te dien einde van een fonds voor het uitreden en het aanbouwen van zeeschepen, gewijzigd bij de wetten van 7 juni 1949, 13 juli 1971, 18 juni 1976, 7 april 1978, 10 mei 1984 en het decreet van 21 december 1990, met uitzondering van artikel 11bis, ingevoegd bij de wet van 7 juni 1959;
- 2° artikel 3 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991.

De Vlaamse Executieve bepaalt de datum van inwerkingtreding van deze §".

Artikel 4.

Men stelde het artikel als volgt :

"Art. 4. In artikel 98 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991 wordt de laatste zin vervangen door de volgende bepaling :

"De betreffende schuld ... (voorts zoals in het ontwerp)"".

.../...

Artikelen 6, 7 en 8.

1. De wijzigingsbepalingen vervat in de artikelen 6, 7 en 8 van het ontwerp zijn regelen van vennootschappenrecht. Het Gewest heeft dienomtrent geen bevoegdheid (artikel 6, § 1, VI, laatste lid, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen), tenzij wordt aangetoond dat die bepalingen noodzakelijk zijn voor het uitoefenen van de gewestbevoegdheid ter zake van het economisch beleid - in dit geval met betrekking tot inzonderheid de herstructurering van de textiel- en staalnijverheid in het bijzonder en het industrieel overheidsinitiatief in het algemeen - en aldus inpasbaar worden in de bevoegdheid welke het Gewest aan artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ontleent. Aan de Raad van State kon dienomtrent geen uitsluitsel worden gegeven.

Volledigheidshalve mag worden aangehaald dat met de wet van 18 juli 1991 een algemene regeling betreffende aandelen zonder stemrecht en het wederinkopen van eigen aandelen is ingevoerd (artikel 48 van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen). Op het eerste gezicht kan die algemene regeling in de plaats zijn gekomen van de specifieke regelen vervat in de koninklijke besluiten nr. 20 van 23 maart 1982 en nr. 245 van 31 december 1983 en het koninklijk besluit van 7 mei 1985, doch uit bepaalde in de loop van de parlementaire besprekingen van de wet van 18 juli 1991 verstrekte toelichtingen mag men afleiden dat de bedoeling niet heeft voorgestaan om met de wet van

.../...

18 juli 1991, inzonderheid dezer artikel 6, aan de voorzieningen welke specifiek voor de destijds zogeheten nationale sectoren werden vastgesteld, een einde te maken (Gedr. St., Senaat, 1990-1991, nr. 1107-3, blz. 109 en volgende).

2. Artikel 8 van het ontwerp creëert of bevestigt de mogelijkheid om conform de algemene regel van artikel 71 van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen de volgens voornoemde specifieke regelen uitgegeven bevoorrechte aandelen zonder stemrecht om te zetten in "al dan niet stemgerechtigde aandelen van gemeen recht". Omdat onder "aandelen van gemeen recht" ook winstaandelen in de zin van artikel 41, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen kunnen worden begrepen, ware het juister te schrijven : "... vervangen door aandelen met of zonder stemrecht als bedoeld in artikel 48, § 1, van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen welke ...".

Artikelen 9, 10, 11, 12 en 13.

De in deze artikelen vervatte wijzigingen en opheffingen komen naar voren als stukjes van een puzzel die, samengelegd, lijken te wijzen op de bedoeling om binnen wat men de groep van de gewestelijke investeringsmaatschappij mag noemen tot eenvormige structuren te kunnen komen.

Het financieel en industrieel overheidsinitiatief is bij wet, reglement en overeenkomst door de nationale

.../...

overheid broksgewijze geïnstitutionaliseerd in het schemerlicht tussen bestuursrecht en privaatrecht dermate dat slechts weinigen in de desbetreffende regelingen inzicht hebben. Ter zake heeft het Gewest een ruime regelgevende bevoegdheid. De vraag mag dan ook worden gesteld of dit ontwerp niet de gelegenheid biedt om door een geordende en autonoom opgebouwde decreetgeving een behoorlijke graad van transparantie te bereiken derwijze dat men niet bij elke wijziging genoopt is om op externe advisering een beroep te doen.

Artikel 9.

De wijziging onder 1° kan worden gelezen als strekkende tot het opheffen van de dubbele verwijzing naar "artikel 52bis, § 1, tweede lid (1)" en artikel 70bis van de gecoördineerde (niet : samengestelde) wetten op de handelsvennootschappen, in welke artikelen voor de beslissende algemene vergadering in versterkte meerderheden wordt voorzien. Ook in dat artikel 70bis is in een versterkte meerderheid voorzien. Vraag is dan of de voorgestelde wijziging volstaat.

In 2° wordt artikel 3quiquies, 4°, van de wet van 2 april 1962 opgeheven. De bepaling van dat 4° is destijds vastgesteld om de verhouding tussen de betrokken overheidsinstelling en de steunverlenende vennootschap te beperken

(1) De verwijzing lijkt te moeten worden gelezen als volgt : "artikel 52bis, § 1, eerste lid". Met dit ontwerp kan die correctie worden doorgevoerd.

tot hun wederzijdse rechtsbetrekking zodat speculatieve operaties met derden onmogelijk werden gemaakt. Vraag is of men daarop wenst terug te komen.

Artikelen 10, 11, 12 en 13.

De opheffing onder artikel 10 komt neer op een buitentoepassingverklaren van artikel 10 van de wet van 5 maart 1984 op de (nieuwe) N.V. GIMVINDUS, wat tot de gewestbevoegdheid behoort.

In artikel 11 wordt het koninklijk besluit van 31 maart 1984 opgeheven. Bij dat koninklijk besluit waren de statuten gevoegd van het Fonds voor de herstructurering van de nationale sectoren in het Vlaamse Gewest, thans N.V. GIMVINDUS. Met de opheffing van het koninklijk besluit vervallen redelijkerwijs ook de zoëven genoemde statuten.

Binnen de hem gelaten tijd en met de inlichtingen die hem zijn verstrekt, kan de Raad van State niet nagaan of de wijzigingen onder artikel 13 van het ontwerp volstaan om de N.V. GIMVINDUS als gespecialiseerde dochtervennootschap van de GIMV sluitende statuten te bezorgen.

In artikel 13 wordt onder 3º - in artikel 4, § 5, zevende gedachtenstreepje, van de wet van 2 april 1962 - de verwijzing naar de artikelen 3sexies, § 2, 3º, en 3octies

.../...

geschrapt. Dat zevende gedachtenstreepje luidt thans als volgt :

"- artikel 3quinquies, 3sexies, §§ 1, 2, 1º en 3º, en 3septies en octies".

Onnodig te zeggen dat het beter is de ganze tekst van het gedachtenstreepje te herformuleren zoals het hoort.

Bovendien moet worden onderzocht of in het betrokken artikel 4, § 5, eerste gedachtenstreepje, ook de verwijzing naar artikel 2, § 2, van de wet niet aan aanpassing toe is, met name wat betreft het geheel of ten dele van toepassing zijn van het bepaalde in die paragraaf 2, 4º.

Artikel 13bis.

Aan deze bepaling moet een doorlopende nummering worden gegeven.

Hoofdstuk II. - Leefmilieu.

Indeling van het hoofdstuk.

Hoofdstuk II van het ontwerp is ingedeeld in 4 afdelingen die respectievelijk betrekking hebben op "afval", "afvalwaterheffing", "meststoffen" en "afvalstoffen" en die genummerd zijn van 3 tot 6.

.../...

De in afdeling 3 en in afdeling 6 opgenomen bepalingen strekken er alle toe wijzigingen aan te brengen in het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen. Dergelijke, op hetzelfde onderwerp betrekking hebbende bepalingen behoren in één enkele afdeling te worden opgenomen.

Afdelingen vormen overigens onderdelen van een hoofdstuk en dienen derhalve binnen dat hoofdstuk een eigen doorlopende nummering te krijgen (in casu dus van 1 tot 3), los van de nummering van de afdelingen van hoofdstuk I.

Artikel 14.

Dit artikel, dat ertoe strekt te voorzien in de mogelijkheid om "aan de voortbrenger en ophaler van afvalstoffen en aan de exploitant van een afvalstoffenverwijderingsinrichting een meldingsplicht ... aan de Openbare Vlaamse Afvalstoffen Maatschappij (1) (op te leggen)", is geredigeerd als een autonome bepaling.

Zoals de gemachtigde van de Executieve heeft bevestigd, moet de ontworpen bepaling evenwel worden ingevoegd in het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen.

(1) Lees : "de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest", tenzij de ontworpen bepaling wordt ingevoegd in het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, in welk geval het kan volstaan te schrijven "de afvalstoffenmaatschappij", gelet op het bepaalde in artikel 3, c, van dat decreet.

Aangezien dat decreet echter in zijn artikel 7 uitdrukkelijk een meldingsplicht oplegt aan "zij die afvalstoffen voortbrengen" (§ 1) bij "iedere afgifte van afvalstoffen" (§ 2) en in zijn artikelen 25 en 40 de exploitatie van een inrichting voor respectievelijk het verwijderen van afvalstoffen en het ophalen (en verzamelen) van afvalolie onderwerpt aan het voorafgaandelijk verkrijgen van een vergunning - wat impliceert dat de overheid is ingelicht over die activiteiten -, kan de ontworpen bepaling niet zonder meer, bijvoorbeeld als een nieuw artikel 7bis, in het decreet van 2 juli 1981 worden ingevoegd. De integratie van de ontworpen regeling in het decreet zal integendeel derwijze moeten gebeuren dat duidelijk wordt hoe het nieuwe voorschrift zich verhoudt tot de bestaande artikelen en dat wordt vermeden dat inzake de "melding" van de bedoelde activiteiten cumulatieve verplichtingen worden opgelegd aan dezelfde personen.

Artikel 15.

1. Dit artikel, dat in het eerderevernoemde decreet van 2 juli 1981 een artikel 25bis beoogt in te voegen, voert een verbod in om afvalstoffen op te halen zonder "erkenning", enerzijds (§ 1), en een verbod om afvalstoffen te vervoeren zonder diezelfde "erkenning" of, bij ontstentenis daarvan, zonder "registratie", anderzijds (§ 2).

Zoals blijkt uit de memorie van toelichting bij die bepaling wordt met de ontworpen regeling beoogd "tegemeet (te komen) aan de verplichtingen voortvloeiend uit de

.../...

Richtlijn 91/156/EEG (van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 18 maart 1991) tot wijziging van Richtlijn 75/442/EEG betreffende afvalstoffen".

Die richtlijn legt in haar artikelen 9, lid 1, en 10 een vergunningsplicht op voor iedere inrichting of onderneming die afvalstoffen verwijderd of die handelingen verricht waardoor nuttige toepassing van afvalstoffen mogelijk wordt, eensdeels, en bepaalt in haar artikel 12 dat "inrichtingen of ondernemingen die beroepsmatig afvalstoffen inzamelen of vervoeren of die ten behoeve van anderen regelingen treffen voor de verwijdering of nuttige toepassing van afvalstoffen (handelaars of makelaars) ..., indien zij niet aan een vergunning zijn onderworpen, (zich) bij de bevoegde instanties (dienen) te laten registreren".

Wanneer bepalingen van een richtlijn in intern recht moeten worden omgezet, dient in de regel de tekst van de richtlijn zo woordelijk mogelijk te worden overgenomen. Van die regel kan slechts worden afgeweken indien het nationale taalgebruik op het stuk van de gehanteerde terminologie mettertijd zo is gevestigd dat het aanwenden van de in de richtlijn gebruikte terminologie tot rechts-onzekerheid zou leiden. In geen geval mag het gebruiken van de nationaal gevestigde terminologie erin resulteren dat omtrent de correcte implementatie van de richtlijn twijfels kunnen rijzen.

Het ontworpen artikel 25bis behoort derhalve derwijze te worden omgewerkt dat het nauwer aansluit bij de hiervoren geciteerde bepalingen van de richtlijn.

.../...

2. Overigens moet met betrekking tot de invoeging van dat artikel 25bis in het decreet van 2 juli 1981 een soortgelijke opmerking worden geformuleerd als die welke bij artikel 14 van het ontwerp werd gemaakt.

Het is, meer bepaald, niet duidelijk hoe de ontworpen "erkennings"-regeling (lees, ter wille van de overeenstemming met de richtlijn 75/442/EEG, "vergunning"-regeling) zich verhoudt tot de onderscheidene bepalingen van het decreet van 2 juli 1981 waarbij het ophalen en het vervoeren van afvalstoffen reeds aan een vergunning wordt onderworpen, zoals bijvoorbeeld artikel 32 juncto artikel 31, § 1, b, of artikel 40, § 1, a,

3. In de inleidende zin van artikel 15 kan de verwijzing naar "hetzelfde decreet" alleen worden behouden indien artikel 14 wordt geconstrueerd als een bepaling tot wijziging van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen.

Men redigere die inleidende zin dan overigens beter als volgt :

"In hetzelfde decreet wordt een artikel 25bis ingevoegd (niet : ingevoerd) luidend als volgt : ...".

Artikel 17.

1. Men redigere dit artikel als volgt :

.../...

"De bijlage 2 bij de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, gewijzigd bij het decreet van 25 juni 1992, wordt vervangen door de bijlage gevoegd bij dit decreet".

2. In het opschrift van de bij het ontwerp gevoegde bijlage schrappe men de woorden "bij artikel 17 van dit decreet".

Artikel 18.

1. Men vervange in de ontworpen inleidende zin van artikel 3, § 1, eerste lid, van het decreet van 23 januari 1991 (artikel 18, 1°, van het ontwerp) de voegwoordcombinatie "en/of" door "of".

2. De ontworpen paragraaf 3 van artikel 3 van het decreet van 23 januari 1991 (artikel 18, 2°, van het ontwerp) komt er niet alleen op neer dat de "kleine gebruiker" wordt vrijgesteld van de aangifteplicht - zoals in de memorie van toelichting wordt gesteld -, maar beperkt ook in een vrij belangrijke mate de omvang van de aangifteplicht van de "grote gebruiker" : de aangifte zal voortaan immers niet meer de gegevens omvatten bedoeld in de punten 1°, d, 2°, b en c, en 3°, b, van paragraaf 1 van artikel 3. Voor die beperking wordt in de memorie van toelichting geen verklaring gegeven.

.../...

3. Luidens de ontworpen paragraaf 8 van artikel 3 van het decreet van 23 januari 1991 (artikel 18, 3°, van het ontwerp) stelt de Executieve "de modaliteiten" vast waaraan de zogenaamde kleine producenten en gebruikers, die vrijgesteld zijn van de aangifteplicht, dienen te voldoen.

Volgens de gemachtigde van de Executieve strekt die bepaling ertoe de Executieve te machtigen een controle te organiseren op die zogenaamde kleine producenten en gebruikers, welke controle er bijvoorbeeld zou kunnen in bestaan dat de betrokkenen verplicht kunnen worden een "verklaring op erewoord" af te leggen omtrent de omvang van hun bedrijf.

De tekst van de ontworpen bepaling zou die bedoeling duidelijk moeten verwoorden en nauwkeuriger het voorwerp en de grenzen moeten aangeven van de aan de Executieve verleende machtiging.

Overeenkomstig de omschrijving die in artikel 18, 1° en 2°, van de zogenaamde kleine producent en kleine gebruiker wordt gegeven, moeten de in het 3° bedoelde verplichtingen worden opgelegd aan :

1° de producenten van wie het bedrijf een produktie van dierlijke mest, MPp, heeft van minder dan 300 kg difosforpentoxyde en een tot het bedrijf behorende oppervlakte cultuurgrond van minder dan 2 ha;

.../...

- 2° de gebruikers van wie het bedrijf een tot het bedrijf behorende oppervlakte cultuurgrond heeft van minder dan 2 ha.

Die precisering dient eveneens in de tekst te worden opgenomen.

Artikel 19.

1. Dit artikel strekt ertoe wijzigingen aan te brengen in het merendeel van de bepalingen van artikel 47, § 2, van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen (niet : "betreffende de milieuheffing op afvalstoffen", zoals in de inleidende zin wordt gesteld). De toegankelijkheid van de ontworpen bepaling zou dan ook in belangrijke mate bevorderd worden door de bedoelde paragraaf 2 volledig te vervangen.

In ieder geval moet de vermelding dat een aantal bepalingen "ongewijzigd" blijven - welke vermelding nuttig kan zijn in een werkdocument, maar niet thuishoort in een normatieve tekst - worden geschrapt.

Rekening houdend met de hiervoren geformuleerde algemene opmerking dat de in afdeling 6 opgenomen bepalingen dienen te worden samengevoegd met die van afdeling 3 (lees : afdeling 1) van hoofdstuk II, zodat artikel 19 dient aan te sluiten bij de artikelen 14 en 15, kan de inleidende zin van onderhavig artikel als volgt worden geredigeerd :

.../...

"Artikel 47, § 2, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 20 december 1989 en gewijzigd bij de decreten van 21 december 1990 en 25 juni 1992, wordt vervangen als volgt : ...".

Wordt niet ingegaan op de suggestie om paragraaf 2 van artikel 47 in zijn geheel te vervangen, dan dient het artikel als volgt te worden geredigeerd :

"In artikel 47, § 2, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 20 december 1989 en gewijzigd bij de decreten van 21 december 1990 en 25 juni 1992, worden volgende wijzigingen aangebracht :

1° het 1°, b, wordt vervangen als volgt : "(...)";

2° het 2°, a tot h, wordt vervangen als volgt : "(...)";

3° het 3°, b tot d, wordt vervangen als volgt : "(...)";

4° het 4° wordt vervangen als volgt :

"4° 600 frank per ton ... (verder zoals in het laatste lid van de ontworpen wijzigingsbepaling) ...".

2.1. In het ontworpen artikel 47, § 2, 1°, b, vervangen telkens de letters "KB" door "koninklijk besluit".

2.2. In punt 3 van diezelfde bepaling vervangen de woorden "zonder recuperatie" door "met recuperatie".

.../...

3. In het ontworpen artikel 47, § 2, 2º, b, 2, schrijve men "verwerking van autowrakken" in plaats van "bewerking van autowrakken".

4. In het ontworpen artikel 47, § 2, 2º, e, vervange men de woorden "monostortplaats voor verkleinde huishoudelijke afvalstoffen" door "monostortplaats vergund voor verkleinde huishoudelijke afvalstoffen".

5. Wat het ontworpen artikel 47, § 2, 2º, h, betreft dient erop te worden gewezen dat die bepaling, krachtens artikel 25, §§ 3 en 6, van het decreet van 25 juni 1992, met ingang van 1 januari 1993 zal worden vervangen.

Indien het onderhavige decreet in werking zou treden na 1 januari 1993, doen die bepalingen van het decreet van 25 juni 1992 geen moeilijkheid rijzen. Treedt het ontworpen decreet echter in werking vóór 1 januari 1993 dan ontstaat er wel een interpretatieprobleem. Om dat te voorkomen ware het derhalve wenselijk dat in het onderhavige decreet een bepaling zou worden opgenomen waarbij de bedoelde bepalingen van het decreet van 25 juni 1992 worden opgeheven.

6. In de memorie van toelichting bij de bepalingen van artikel 47, § 2, 2º, d, e, f en h, wordt gesteld dat "een nieuw type van monostortplaats ... aan de indeling (wordt) toegevoegd, met name monostortplaats voor ertsresten van de

.../...

produktie van titaandioxydepigmenten volgens het chloor-proces".

Het ontwerp blijkt evenwel niet een dergelijke bepaling te bevatten.

7. Het laatste lid van de ontworpen wijzigende bepaling dient te worden voorafgegaan door de vermelding "4°".

Hoofdstuk III. - Sociale Huisvesting.

Indeling van het hoofdstuk.

De in dit hoofdstuk opgenomen artikelen 20 tot 28 worden door het ontwerp ingedeeld in "afdeling 7", welke afdeling blijkens de memorie van toelichting als opschrift moet dragen : "Fonds voor de financiering van het urgentieplan voor de sociale huisvesting".

Zoals reeds werd opgemerkt bij hoofdstuk II, vormen afdelingen onderdelen van een hoofdstuk en moeten ze binnen dat hoofdstuk een eigen nummering krijgen.

Vermits hoofdstuk III slechts uit één afdeling blijkt te bestaan, heeft die indeling in casu geen zin.

Wil men tot uiting laten komen dat de hier bedoelde bepalingen betrekking hebben op het "urgentieplan voor de

.../...

sociale huisvesting", dan kan worden overwogen het opschrift van hoofdstuk III in die zin aan te passen.

Artikelen 20 tot 24.

Zoals in de memorie van toelichting wordt gesteld strekken deze artikelen ertoe, eensdeels, met toepassing van artikel 140 van de gecoördineerde wetten van 17 juli 1991 op de rijkscomptabiliteit, een dienst met afzonderlijk beheer op te richten "met het oog op een efficiënte budgettaire organisatie van de financiering van het urgentieplan voor de sociale huisvesting" (artikelen 20 tot 23) en, anderdeels, de door de artikelen 46 tot 48 van het decreet van 25 juni 1992 in het decreet van 21 december 1990 (houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991) ingevoegde bepalingen op te heffen waarbij het budgettaire beheer van het voornoemde urgentieplan werd opgedragen aan het Fonds voor de huisvesting (artikel 24).

Zoals de Raad van State reeds herhaaldelijk heeft doen opmerken (1) is artikel 140 van de gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit nog steeds niet in werking

(1) Zie onder meer het advies L. 20.359/1/8 van 8 en 12 november 1990 over een voorontwerp van decreet "houdende bepalingen tot uitvoering van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap" (St. Vl. R., 1990-91, nr. 424/1) en het advies L. 20.379/8 van 20 november 1990 over een ontwerp van decreet "tot oprichting van het Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur als Gewestdienst met Afzonderlijk Beheer" (St. Vl. R., 1990-91, nr. 408/3).

gesteld (1), zodat, gelet op het bepaalde in de artikelen 50, § 2, en 71, § 1, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten, de decreetgever vooralsnog onbevoegd moet worden geacht om diensten met afzonderlijk beheer op te richten.

De artikelen 20 tot 24 dienen derhalve uit het ontwerp te worden weggelaten.

Hoofdstuk IV. - Binnenlandse Aangelegenheden.

Het onderbrengen van het enige artikel van dit hoofdstuk in een afzonderlijke afdeling is overbodig.

Artikel 29.

Dit artikel beperkt de door de stad Antwerpen aan het Vlaams Financieringsfonds tot herstel van de gemeentefinanciën verschuldigde annuïteit voor het jaar 1993 tot het bedrag dat voor het jaar 1992 verschuldigd is.

Het bepaalt verder dat de Gemeenschapsminister bevoegd voor Binnenlandse Aangelegenheden en de Gemeenschapsminister bevoegd voor Financiën en Begroting worden

(1) Artikel 81 van de wet van 28 juni 1963 tot wijziging en aanvulling van de wetten op de rijkscomptabiliteit, draagt het vaststellen van de datum van inwerkingtreding van de in artikel 140 opgenomen bepalingen aan de Koning op.

gemachtigd om de daaruit voor het Vlaams Financieringsfonds voortvloeiende minderontvangsten ten laste te nemen en dat de Executieve de voorwaarden van die financiering, met inbegrip van de door de stad Antwerpen te leveren inspanningen, zal bepalen.

Het is allerm minst duidelijk wat met die laatste twee bepalingen wordt bedoeld.

Indien het ten laste nemen van de minderontvangsten door de voornoemde Gemeenschapsministers moet worden verstaan als een ten laste nemen door het Gewest, is het nodig en volstaat het dit met zoveel woorden te zeggen.

Bij de bepaling omtrent de door de Executieve vast te stellen voorwaarden van die financiering rijst de vraag of het hier gaat om voorwaarden waarvan de beperking van de voor 1993 verschuldigde annuïteit afhankelijk wordt gemaakt. Zo dit de bedoeling is, moet zulks duidelijker uit de tekst blijken; men spreke dan verder ook beter van de door de stad Antwerpen "na te komen verplichtingen". In het tegenovergestelde geval, zou het alleen om een soort intentieverklaring voor de toekomst gaan zonder concrete inhoud en zou de bepaling derhalve moeten worden geschrapt.

Hoofdstuk V. - Openbare Werken.

Indeling van het hoofdstuk.

Zoals hiervoren werd opgemerkt met betrekking tot de indeling van hoofdstuk II, dienen de afdelingen binnen ieder hoofdstuk een eigen nummering te krijgen.

De zeven in hoofdstuk V opgenomen afdelingen moeten dus worden genummerd van 1 tot 7 en niet van 9 tot 15.

Artikel 30.

1. Het 2° van dit artikel beoogt kennelijk een wijziging van de paragrafen 5 en 6 van artikel 83 van het decreet van 21 december 1990 en niet van artikel 85, zoals verkeerdelijk is vermeld.

2. Mede gelet op de sub 1 gemaakte opmerking, dient het artikel als volgt te worden geredigeerd :

"In artikel 83 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° paragraaf 2 wordt vervangen als volgt :

"§ 2. Het bedrag verschuldigd voor het capteren van water wordt vastgesteld als volgt : ... (voorts de tabel opgenomen in het 1° van het ontworpen artikel) ...";

2° in de paragrafen 5 en 6 wordt het bedrag van 1.200 frank vervangen door 1.500 frank".

.../...

Artikel 31.

Luidens dit artikel "(wordt) de Vlaamse Executieve ... gemachtigd in de havengebieden infrastructuur ter beschikking te stellen van de havenbesturen van de havens van Antwerpen, Gent, Oostende en Zeebrugge, en daartoe met de onderscheidene havenbesturen overeenkomsten te sluiten (niet : af te sluiten)".

Volgens de toelichting verstrekt door de gemachtigde van de Executieve wordt met de ontworpen bepaling beoogd - in afwachting van een definitieve regeling in het haven-decreet dat in voorbereiding is - tegemoet te komen aan opmerkingen van het Rekenhof, luidens welke er een decretale regeling moet worden vastgesteld waarbij een voldoende rechtsgrond wordt gecreëerd voor het ter beschikking stellen van de bedoelde infrastructuur en waarbij de verplichtingen van de havenbesturen inzake onderhoud, herstelling, vernieuwing van de infrastructuur evenals de aansprakelijkheid inzake risico's en lasten worden geregeld.

Gelet op die toelichting verdient het aanbeveling in het ontwerp uitdrukkelijk te bepalen dat de in het ontworpen artikel bedoelde overeenkomsten inzonderheid betrekking moeten hebben op de verplichtingen van de havenbesturen inzake onderhoud, herstelling, enz. ...

Artikel 32.

1. Het eerste lid van dit artikel bevat een uitermate ruim geformuleerde machtiging aan de Executieve om, overeen-

.../...

komstig de nadere regelen (niet : modaliteiten) die zij zal bepalen, subsidies (niet : toelagen) te verlenen voor infrastructuurwerken uitgevoerd door de havenbesturen en om voorschotten op die subsidies uit te keren.

In tegenstelling tot de vergelijkbare subsidieregeling met betrekking tot laad- en losinstallaties langs de bevaarbare waterwegen opgenomen in afdeling 12 (lees : afdeling 4) van hoofdstuk V :

- wordt in de hier besproken bepaling niet het gebruikelijke voorbehoud opgenomen dat de bedoelde subsidies slechts kunnen worden verleend "binnen de perken van de begroting" (vergelijk met artikel 37);
- wordt niet nader omschreven om welke infrastructuurwerken het gaat (vergelijk met artikel 38);
- wordt niets geregeld in verband met de te volgen procedure (vergelijk met de artikelen 39 en 40, eerste en derde lid);
- wordt geen maximum subsidiëringspercentage bepaald (vergelijk met artikel 40, tweede lid).

De ontworpen bepaling behoort op al die punten te worden aangevuld.

2. Het tweede lid, waarin de bepaling van het eerste lid wordt herhaald luidens welke de Executieve "de nadere

.../...

modaliteiten" bepaalt, dient als overbodig te worden geschrapt.

Afdeling 11 (lees : 3).

Met de in deze afdeling opgenomen regeling wordt, volgens de memorie van toelichting, beoogd een decretale grondslag te scheppen voor het verlenen, tegen retributie, van precaire vergunningen voor het privaat gebruik van het domein van de waterwegen en hun aanhorigheden, de zeewering en de dijken.

De ontworpen regeling behoort duidelijker en logischer te worden gestructureerd.

In de ontworpen bepalingen zou inzonderheid achtereenvolgens moeten worden geregeld :

- 1° het principe en het voorwerp van de vergunningsplicht;
- 2° het principe van de aan de vergunning gekoppelde retributie, die uit een vast en een variabel gedeelte bestaat (artikel 34) en die, volgens de memorie van toelichting (1), eenmalig of jaarlijks wordt geheven;
- 3° de aanwijzing van de overheid die de vergunning afgeeft;

(1) Zie het eerste lid van de algemene toelichting bij de hier behandelde afdeling.

- 4º de machtiging van de Executieve om de voorwaarden en de procedure inzake het toekennen van de vergunning evenals het bedrag en de wijze van inning van de retributie vast te stellen;
- 5º de vrijstellingen van de retributie.

Artikel 36.

1. De in het eerste lid van dit artikel opgenomen bepaling luidens welke de vergunningsplicht (en meteen de verplichting om retributie te betalen) niet geldt voor de diensten van de Executieve die de bedoelde domeingoederen beheren en evenmin "voor de uitvoerders van werken, in opdracht van deze diensten, voor de duur van de uitvoering en binnen de perken van hun opdracht" kan beter worden geschrapt.

Het gebruik dat die diensten en aannemers van de bedoelde domeingoederen maken, kan immers niet geacht worden een "privatief gebruik" in de zin van de ontworpen regeling te zijn.

2. Het tweede lid van artikel 36 strekt ertoe vrijstelling van het variabel gedeelte van de retributie te verlenen aan "de maatschappijen, instellingen of personen, die ingevolge wettelijke bepalingen vrijgesteld zijn, op voorwaarde dat ze hiervan bij hun vergunningsaanvraag het

.../...

bewijs leveren, alsmede de maatschappijen, instellingen of personen die door de Vlaamse Executieve worden vrijgesteld".

De bevoegdheid om vrijstelling te verlenen van een belasting of een retributie komt logischerwijze toe aan het orgaan dat bevoegd is om de belasting of retributie op te leggen (zie in die zin, wat de nationale belastingen betreft, artikel 112, tweede lid, van de Grondwet).

Het is derhalve de decreetgever die, overeenkomstig artikel 113 van de Grondwet, de in het ontwerp bedoelde retributie ten behoeve van het Gewest zal invoeren, die ook moet voorzien in de vrijstellingen van die retributie (1).

Met betrekking tot de hiervoren aangehaalde bepalingen van artikel 36, tweede lid, volgt daaruit vooreerst dat de decreetgever zijn bevoegdheid om vrijstelling van de retributie te verlenen niet kan delegeren aan de Executieve en vervolgens dat in het decreet zelf nauwkeurig moet worden opgegeven welke "vrijstellingen ingevolge wettelijke bepalingen" (2) de decreetgever beoogt uit te breiden tot de in het ontwerp bedoelde retributies.

(1) Zie in die zin A. ALEN en B. SEUTIN, De fiscale bevoegdheden van de Gemeenschappen en de Gewesten, in T.B.P., 1989, speciaal nummer, p. 85.

(2) Met die termen lijken vrijstellingen van door de nationale wetgever ingevoerde belastingen of retributies te zijn bedoeld.

Afdeling 12 (lees : 4).

1. De in deze afdeling opgenomen bepalingen voeren een regeling in met betrekking tot het verlenen van een "tussenkost" van het Vlaamse Gewest in "de bouw (van de basisinfrastructuur) van laad- en losinstallaties langs bevaarbare waterwegen, gelegen buiten de havengebieden" (artikelen 37 tot 41), eensdeels, en met betrekking tot het in concessie geven van de bedoelde installaties (artikel 42), anderdeels.

2. Het verdient de voorkeur in de artikelen 37, 40 en 41 telkens de term "subsidie" te gebruiken in plaats van de taalkundig niet correcte term "tussenkost".

3. Artikel 38 dat de definities bevat van de in deze afdeling gehanteerde begrippen, dient logischerwijze het eerste artikel van de afdeling te vormen.

Artikel 37 (dat artikel 38 wordt).

De bepaling luidens welke - vanzelfsprekend - alleen een tussenkomst (lees : subsidie) kan worden verleend "voor zover het Vlaamse Gewest zelf niet optreedt als bouwheer", is overbodig.

.../...

Voorgesteld wordt het artikel als volgt te redigeren :

"Binnen de perken van de begroting kan de Vlaamse Executieve een subsidie verlenen voor het bouwen van de basisinfrastructuur van laad- en losinstallaties langs de bevaarbare waterwegen, gelegen buiten de havengebieden. Voor de suprastructuur wordt geen subsidie verleend".

Artikel 38 (dat artikel 37 wordt).

1. Men stelde de inleidende zin van dit artikel als volgt :

"Voor de toepassing van de bepalingen van deze afdeling wordt verstaan onder : ...".

2. Voor de omschrijving van het begrip "bevaarbare waterwegen" wordt verwezen naar de lijst welke, op grond van artikel 57, § 4, tweede lid, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten, zou zijn "opgemaakt".

Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat die lijst tot nog toe niet werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad, hoewel die bekendmaking wordt voorgeschreven door de vermelde bijzondere wetsbepaling.

.../...

Wordt de verwijzing naar die bepaling in het ontwerp behouden, dan dient in ieder geval te worden gepreciseerd dat het gaat om "artikel 57, § 4, tweede lid," en dient het opschrift van de bijzondere wet van 16 januari 1989 te worden vermeld.

3. De in het ontwerp gegeven definitie van bouwheer stemt niet helemaal overeen met die welke wordt gehanteerd in de memorie van toelichting, waarin nu eens sprake is van "particulieren of ondergeschikte besturen", dan weer van "openbare besturen en private bedrijven".

Voorgesteld wordt de volgende ruime omschrijving te gebruiken :

"bouwheer : elke publiekrechtelijke of privaatrechtelijke rechtspersoon of natuurlijke persoon, die een laad- en losinstallatie langs een bevaarbare waterweg bouwt".

4. Er kan worden gesuggereerd duidelijkheidshalve ook een definitie op te nemen van "suprastructuur".

Artikel 40.

1. Luidens het eerste lid van dit artikel "(wordt) de tussenkomst verleend aan de bouwheer en is (zij) voorafgaandelijk aan de werken aan te vragen bij de Vlaamse Executieve".

.../...

Het derde lid bepaalt dat "(de bouwheer) vooraleer de uitvoering van de werken aan te vangen, ... het ontwerp aan de instemming van de Vlaamse Executieve voor(legt)".

Die bepalingen dienen te worden samengebracht in het eerste lid van het artikel waarin moet worden gesteld dat de subsidie slechts wordt verleend indien de bouwheer, vooraleer de werken aan te vatten, daartoe een aanvraag indient en het ontwerp van de werken ter goedkeuring aan de Executieve voorlegt.

2. Voorgesteld wordt het tweede lid als volgt te redigeren :

"De door de Vlaamse Executieve te verlenen subsidie bedraagt maximaal 80 pct. van het totaal bedrag van de werken voor de vaste infrastructuur, de verhardingen aansluitend op de vaste infrastructuur, de afwatering en de toegangswegen en maximaal 60 pct. van het totaal bedrag van de werken voor de uitrusting voor het aanmeren van schepen. De Executieve bepaalt het totaal bedrag van de werken aan de hand van de bevindingen van haar diensten".

Afdeling 13 (lees : 5).

De in deze afdeling opgenomen artikelen 43 en 44 beogen een decretale basis te creëren voor het verlenen van "concessies ... voor de privatieve ingebruikneming van het

.../...

openbaar domein van de waterwegen en hun aanhorigheden, de dijken en de zeewering" (artikel 43) en aan de Executieve de bevoegdheid op te dragen om de modaliteiten vast te stellen volgens welke die concessies worden verleend (verschuldigde retributie, duur van de concessie, exploitatievoorwaarden) (artikel 44).

Aangezien uit de algemene toelichting bij onderhavige afdeling blijkt dat de hier bedoelde regeling onder meer ook betrekking zal hebben op "kaaimuren, losinstallaties, enz. ...", rijst de vraag hoe die regeling zich verhoudt tot het bepaalde in artikel 42 van het ontwerp dat eveneens betrekking heeft op concessies voor het gebruik van laad- en losinstallaties langs de bevaarbare waterwegen.

Artikel 45.

Zoals blijkt uit de memorie van toelichting en de verklaringen van de gemachtigde van de Executieve, wordt met dit artikel bedoeld de uitgaven van "het Fonds van het waterbouwkundig laboratorium te Borgerhout" niet langer te onderwerpen aan het voorafgaand visum van het Rekenhof, doch ze rechtstreeks te laten verrichten door de rekenplichtige die de ontvangsten heeft gedaan.

Om die bedoeling op een wetgevingstechnisch correcte wijze te verwezenlijken, volstaat het niet artikel 31 van het decreet van 21 december 1990 aan te vullen met de in artikel 45 van het ontwerp opgenomen bepaling,

.../...

doch dient een dubbele wijziging te worden aangebracht in het decreet van 21 december 1990 :

- de woorden "het Fonds van het waterbouwkundig laboratorium te Borgerhout" moeten worden geschrapt uit de in artikel 31 van dat decreet opgenomen lijst van de fondsen waarvan de uitgaven aan het voorafgaand visum van het Rekenhof zijn onderworpen;
- aan de in artikel 32 van hetzelfde decreet opgenomen lijst van fondsen waarover rechtstreeks wordt beschikt door de rekenplichtige die de ontvangsten heeft gedaan, moet "het Fonds van het waterbouwkundig laboratorium te Borgerhout" worden toegevoegd.

Artikel 45 van het ontwerp moet derhalve worden vervangen door twee artikelen die de hiervoren bedoelde wijzigingen aanbrengen in respectievelijk artikel 31 en artikel 32 van het decreet van 21 december 1990.

Artikel 46.

In de oorspronkelijk aan de Raad van State voorgelegde versie luidde dit artikel als volgt :

"Artikel 61, § 1, 3, van het decreet houdende diverse bepalingen tot begeleiding van de begroting 1992 wordt opgeheven".

.../...

Volgens de gemachtigde van de Executieve berust die versie op een vergissing en moet ze als volgt worden vervangen :

"In artikel 58, 1, 9°, van het decreet van 25 juni 1992 houdende diverse bepalingen tot begeleiding van de begroting 1992 wordt het woord "beleggingen" geschrapt".

De toelichting bij die bepaling dient volgens de gemachtigde als volgt te worden aangepast :

"Artikel 46 strekt ertoe de opbrengst van eventuele "beleggingen", in de praktijk de creditrente op het saldo van de financiële rekening van het Vlaams Infrastructuurfonds vanaf 1 januari 1993 toe te wijzen, aan de algemene middelen en niet langer aan het Infrastructuurfonds zelf.

De motivering hiervoor is tweemaal :

Uit praktisch oogpunt, omdat het moeilijk is de opbrengsten van de gelden van het Infrastructuurfonds te isoleren binnen de globale staat van de Vlaamse Gemeenschap; de gunstige voorwaarden, destijds bedongen bij het Gemeentekrediet, kwamen immers precies voort uit de eenheid van kas.

Uit principieel oogpunt omdat het Infrastructuurfonds mede gespijsd wordt met bedragen herkomstig uit de algemene middelenbegroting.

Artikel 46 wijzigt aldus de betrokken zinsnede van artikel 58, 1, 9°, van het programmadecreet 1993 dd. 25 juni 1992".

Aangezien in het voornoemde artikel 58, 1, 9°, sprake is van "de opbrengsten van beleggingen, terugstortingen en toevallige ontvangsten", volstaat het niet in die

.../...

tekst het woord "beleggingen" te schrappen, maar dienen de woorden "opbrengsten van beleggingen" te worden geschrapt.

De tweede versie van dit artikel behoort derhalve in die zin te worden aangepast.

Hoofdstuk VI. - Cultuur.

Zoals reeds eerder opgemerkt, moeten de afdelingen binnen ieder hoofdstuk een eigen nummering krijgen. Men schrijve dus in casu afdelingen 1, 2 en 3 in plaats van afdelingen 16, 17 en 18.

Artikelen 47 en 48.

Deze bepalingen beogen vijf subsidieregelingen inzake volkswontwikkeling die respectievelijk in de decreten van 4 juli 1975, 3 maart 1978, 27 juni 1985 (2 decreten) en 24 juli 1991 zijn vervat, aan te vullen met voorschriften krachtens welke bepaalde tekortkomingen van de begunstigden van de subsidies zouden kunnen worden gesanctioneerd.

De sancties waarin wordt voorzien bestaan hierin dat met bepaalde activiteiten geen rekening zou worden gehouden zodat, naargelang van het geval, aan de betrokken organisatie een waarschuwing zou worden gegeven of de werkingstoelage hetzij met een vast bedrag, hetzij verhoudingsgewijze zou worden verminderd.

.../...

Er moet in verband met de hier onderzochte artikelen worden gewezen op twee voorschriften van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten.

Luidens artikel 50, § 2, van de voornoemde bijzondere wet bepaalt de wet (met andere woorden de nationale overheid) de algemene bepalingen op de controle inzake het verlenen en het gebruik van subsidies en krachtens artikel 71, § 1, van dezelfde bijzondere wet zijn, tot de inwerkingtreding van de wet bedoeld in artikel 50, § 2, de vigerende bepalingen betreffende de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies van overeenkomstige toepassing op de Gemeenschappen en de Gewesten.

Uit die bepalingen van de bijzondere financieringswet en uit de parlementaire voorbereiding ervan blijkt dat het de Gemeenschappen en de Gewesten niet toekomt inzake de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies "algemene bepalingen" vast te stellen, doch dat ze alleen bevoegd zijn om "buiten dit wettelijk kader ... in deze materies specifieke regels te bepalen" (Parl. St., Kamer, nr. 635/1 - 88-89, p. 37). Die bevoegdheid om ter zake "specifieke regels" vast te stellen moet - volgens de verklaringen van de Minister van Financiën in de bevoegde Kamercommissie - in die zin worden begrepen dat "de Gemeenschappen en Gewesten die (door de nationale wetgever vastgestelde) regels alleen maar strenger (kunnen) maken (en er) niet (kunnen van) afwijken" (Parl. St., Kamer, nr. 635/18 - 88-89, p. 543).

.../...

Tot de in artikel 71, § 1, van de bijzondere financieringswet bedoelde "vigerende bepalingen" die aldus door de Gemeenschappen en de Gewesten moeten worden in acht genomen, behoort inzonderheid het koninklijk besluit nr. 5 van 18 april 1967 betreffende de controle op de toekenning en op de aanwending van toelagen, waarvan de bepalingen thans onder de artikelen 55 tot 58 van de wetten op de rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991, zijn opgenomen.

De artikelen 47 en 48 van het ontwerp behoren derhalve te worden getoetst aan de voornoemde voorschriften.

Artikel 57 van de gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit bepaalt onder meer wat volgt :

"Is gehouden tot onmiddellijke terugbetaling van de toelage, de toelagetrekker :

- 1º die de voorwaarden niet naleeft waaronder de toelage verleend werd;
- 2º die de toelage niet aanwendt voor de doeleinden waarvoor zij verleend werd;
- 3º die de in artikel 56 bedoelde controle verhindert.

Blijft de toelagetrekker in gebreke de in artikel 1 bedoelde verantwoording te verstrekken, dan is hij gehouden tot terugbetaling ten belope van het deel dat niet werd verantwoord".

In de mate dat de ontworpen regelingen het niet-aanvaarden van bepaalde activiteiten voorschrijven en dit niet-aanvaarden het verlies van het recht op de gehele subsidie zou meebrengen, voegen de artikelen 47 en 48 niets

.../...

toe aan het bepaalde in het hiervoren aangehaalde artikel 57 en zijn die bepalingen dus overbodig.

In de mate dat de ontworpen regelingen voor het niet-aanvaarden of de afwezigheid van bepaalde activiteiten alleen maar een waarschuwing van de betrokken organisatie of een vermindering van de subsidie voor de werking opleggen, vallen zij evenmin strenger uit dan artikel 57 van de wetten op de rijkscomptabiliteit, daar overeenkomstig die bepaling elk niet-naleven van de voorwaarden waaronder de toelage (lees : de subsidie) werd verleend of het verhinderen van de controle, het recht op de betrokken subsidie steeds volledig verloren gaat.

In deze laatste hypothese zijn de ontworpen regelingen dus ofwel eveneens overbodig, voor zover ze tot hetzelfde resultaat leiden als de wetten op de rijkscomptabiliteit, ofwel strijdig met de bevoegdheidsverdeling tussen de Staat, enerzijds, en de Gemeenschappen en Gewesten, anderzijds, voor zover ze een minder strenge sanctie dan die opgelegd door de voormelde wetten tot gevolg zouden kunnen hebben.

De artikelen 47 en 48 dienen dan ook uit het ontwerp te worden weggelaten.

Artikelen 50 en 51.

Het verdient aanbeveling de bepaling van artikel 50 als paragraaf 3 in artikel 16 van het decreet van 24 juli

.../...

1991 op te nemen en de artikelen 50 en 51 dan onderling van plaats te verwisselen.

In de inleidende zin van beide bepalingen schrijven men : "Artikel ... van hetzelfde decreet ...".

De in artikel 16 van het decreet op te nemen paragraaf 3 redigere men als volgt : "Nieuwe aanvragen tot erkenning als bijkomend dorps- of wijkhuis zoals bedoeld in artikel 7, kunnen ... niet worden ingediend". Men precisere in de tekst ook wat onder "de eerstvolgende vier jaar" moet worden verstaan.

Artikel 52.

Een betere redactie van deze opheffingsbepaling is : " ... worden de woorden "het Vlaams Sportfonds opgericht bij decreet van 31 mei 1989" opgeheven".

Artikelen 53 tot 55.

Deze artikelen worden wegens hun onderlinge samenhang beter tot één enkel artikel samengevoegd, dat dan als volgt kan worden geredigeerd :

"Artikel 6 van het decreet van 21 december 1990 houdende ... wordt opgeheven met ingang van 1 januari 1993.

.../...

De op 31 december 1992 bestaande saldi van de dienst met afzonderlijk beheer "Hofstade-bad" worden overgedragen aan het BLOSO ten behoeve van de BLOSO-centra Hofstade-Heide en Hofstade-Strand.

De op 31 december 1992 bestaande verplichtingen en verbintenissen lastens de begroting van de dienst met afzonderlijk beheer "Hofstade-bad" worden overgedragen aan het BLOSO".

Artikel 56.

Deze bepaling heeft onder meer tot doel aan de bij decreet van 25 juni 1992 opgerichte dienst met afzonderlijk beheer "De Brakke Grond" te Amsterdam de mogelijkheid te bieden om voor het beheer van de materialen en de technische uitrusting of voor de programmatie van culturele activiteiten personeelsleden contractueel in dienst te nemen.

Luidens artikel 87, § 4, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, zoals die bepaling werd gewijzigd bij de wet van 8 augustus 1988, wijst een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit die algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van het rijkspersoneel aan, welke van rechtswege van toepassing zullen zijn op het personeel van de Gemeenschappen en de Gewesten, evenals op het personeel van de publiek-rechtelijk rechtspersonen die afhangen van de Gemeenschappen en de Gewesten.

.../...

Ter uitvoering van die wetsbepaling werd het koninklijk besluit van 22 november 1991 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de Executieven en van de publiekrechtelijke personen die ervan afhangen vastgesteld.

Luidens artikel 2, eerste lid, van dat besluit, kan aan de personeelsbehoeften van de diensten waarop het besluit van toepassing is uitsluitend worden voldaan door "ambtenaren die aan de bepalingen van dit besluit onderworpen zijn" en artikel 1, § 2, bepaalt dat die ambtenaren "zich in een statutaire toestand (bevinden)".

Artikel 2, tweede lid, van hetzelfde besluit maakt op die regel wel uitzonderingen waar het bepaalt wat volgt :

"Niettemin kunnen bij arbeidsovereenkomst personen in dienst worden genomen, uitsluitend om :

- 1° aan uitzonderlijke en tijdelijke personeelsbehoeften te voldoen, hetzij voor in de tijd beperkte acties hetzij voor een buitengewone toename van het werk;
- 2° ambtenaren te vervangen die hun betrekking niet of slechts deeltijds bekleden;
- 3° bijkomende of specifieke opdrachten te vervullen, waarvan de lijst wordt bepaald door elke uitvoerende macht".

Geen enkel van de gevallen bedoeld in het ontworpen artikel 63, § 3, lijkt onder de uitzonderingen te kunnen worden ondergebracht waarin de hiervoren aangehaalde bepaling voorziet.

Artikel 56 dient derhalve uit het ontwerp te worden weggelaten.

.../...

Hoofdstuk VII. - Onderwijs.

Artikel 57.

Men leze : "... het decreet van 17 juli 1991 betreffende inspectie en pedagogische begeleidingsdiensten ...".

Artikel 58.

Aangezien het slechts om een tijdelijke regeling gaat die enkel voor het begrotingsjaar 1993 zal gelden, verdient het aanbeveling de regel om te zetten in een autonome bepaling. Volgende tekst wordt in overweging gegeven :

"Voor het begrotingsjaar 1993 wordt de in artikel 2, § 1, van het decreet van 31 juli 1990 betreffende het onderwijs - II bedoelde aanpassingscoëfficiënt A2 als volgt berekend : $0,4 + 0,6(1,04) = 1,024$ ".

Artikel 59.

1. Met het oog op de afschaffing van de provinciale buitendiensten van de Dienst voor Infrastructuurwerken van het Gesubsidieerd Onderwijs (DIGO), bevat deze bepaling een overstapregeling voor de personeelsleden van de niveaus 2 en 3 van de buitendiensten van deze dienst naar het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, met behoud van een aantal rechten, onder meer wat hun administratieve standplaats betreft.

.../...

Een dergelijke regeling is onderworpen aan de procedures bepaald in de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel. Zij kan dan ook niet worden vastgesteld dan nadat de voorzieningen van die wet zijn nageleefd.

2. De voorgestelde overstapregeling komt voor het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap neer op een aanwerving van personeel. Volgens artikel 87, § 2, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen kan het personeel van de administratie van een Executieve niet worden aangeworven dan door bemiddeling van het Vast Secretariaat voor werving van het rijkspersoneel.

Bovendien is die regeling op het stuk van de werving en de leeftijd van de ambtenaren niet conform met het bepaalde in het koninklijk besluit van 22 november 1991 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren. Dat statuut is overeenkomstig artikel 87, § 4, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 van toepassing op het personeel van de Executieven en de rechtspersonen die ervan afhangen.

3. Wat de receptie van de betrokken personeelsleden door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap betreft, treedt de Vlaamse Raad met de voorgenomen regeling op de bevoegdheid van de Vlaamse Executieve om haar diensten te organiseren, welke bevoegdheid haar door artikel 87 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 is voorbehouden.

.../...

Hoofdstuk VIII. - Verkeer.

1. Het onderbrengen van de artikelen 60 tot 63 waaruit dit hoofdstuk bestaat, in één enkele afdeling met als opschrift "Gemeenschappelijk vervoer", is overbodig.

Desgewenst kan het opschrift van het hoofdstuk worden aangevuld met of vervangen door het opschrift dat aan de afdeling werd gegeven.

2. Het is een regel van formele wetgevingstechniek dat bij wijziging van verscheidene artikelen van een zelfde regeling, wat de volgorde van de wijzigende artikelen betreft, de nummering van de te wijzigen bepalingen wordt in acht genomen. Dit geldt eveneens wanneer sommige bepalingen worden gewijzigd en andere opgeheven. Inwerkingtredingsbepalingen worden achteraan in de (wijzigende) regeling opgenomen.

Wat de bepalingen van hoofdstuk VIII betreft, volgt daaruit dat het artikel tot wijziging van artikel 8 van het decreet van 31 juli 1990 tot oprichting van de Vlaamse Vervoermaatschappij (artikel 63 van het ontwerp) als eerste in dat hoofdstuk moet worden opgenomen, vervolgens de bepaling tot wijziging van artikel 27 van hetzelfde decreet (artikel 60), daarna de bepaling tot opheffing van artikel 46 van hetzelfde decreet (artikel 62) en ten slotte de inwerkingtredingsbepaling die in artikel 61 van het ontwerp werd opgenomen.

.../...

Artikel 60 (dat artikel 61 wordt).

1. Dit artikel strekt ertoe de bevoegdheid tot het vaststellen van het administratief en het geldelijk statuut van het personeel van de Vlaamse Vervoermaatschappij evenals van de personeelsformatie, welke bevoegdheid tot nog toe bij de Executieve berust, op te dragen aan de raad van bestuur van de Maatschappij.

Met betrekking tot die bepaling dient de aandacht erop te worden gevestigd dat, alhoewel artikel 9, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen aan de decreetgever de bevoegdheid verleent om inzonderheid de "samenstelling, bevoegdheid, werking en toezicht" te regelen van de openbare instellingen die hij opricht, die bijzondere wetsbepaling de bevoegdheid om meer bepaald de vaststelling van de personeelsstatuten te regelen slechts aan de decreetgever opdraagt "onverminderd artikel 87, § 4" van die bijzondere wet.

Luidens de laatstvermelde bepaling "(wijst) een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit, genomen na advies van de Executieven, ... die algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van het rijkspersoneel aan, welke van rechtswege van toepassing zullen zijn op het personeel van de Gemeenschappen en de Gewesten, evenals op het personeel van de publiekrechtelijke rechtspersonen die afhangen van de Gemeenschappen en de Gewesten, met uitzondering van het personeel bedoeld in artikel 17 van de Grondwet".

De in artikel 87, § 4, bedoelde algemene beginselen werden vastgesteld in het koninklijk besluit van 22 november

.../...

1991 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de Executieven en van de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen.

Uit de gecombineerde bepalingen van de artikelen 9, tweede lid, en 87, § 4, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 volgt derhalve dat de statutaire regelen in verband met het personeel van de openbare instellingen die afhangen van de Gemeenschappen en de Gewesten (zoals onder meer de Vlaamse Vervoermaatschappij) niet in strijd mogen zijn met de algemene beginselen vastgesteld in het voornoemde koninklijk besluit van 22 november 1991.

Ook al wordt aanvaard dat de decreetgever, op grond van het meervermelde artikel 9, tweede lid, aan de raad van bestuur van een openbare instelling de bevoegdheid kan opdragen om, onder het toezicht van de Executieve (1), de personeelsstatuten van die instelling vast te stellen, dan kan met andere woorden een dergelijke bevoegdheidstoewijzing niet tot gevolg hebben dat afbreuk zou kunnen worden gedaan aan het voorschrift van artikel 87, § 4, van de bijzondere wet.

2. Vermits, overeenkomstig de tweede algemene opmerking bij onderhavig hoofdstuk, de in artikel 60 van het ontwerp opgenomen bepaling zal volgen op die van artikel 63, kan de inleidende zin als volgt worden vereenvoudigd :

(1) In de memorie van toelichting bij artikel 60 wordt benadrukt dat de toezichtsbevoegdheid van de Executieve ook in deze aangelegenheid onverkort zal gelden.

"Artikel 27 van hetzelfde decreet wordt vervangen als volgt : ...".

Artikel 62.

Men redigere dit artikel als volgt :

"Artikel 46 van hetzelfde decreet wordt opgeheven".

Artikel 63 (dat artikel 60 wordt).

Dit artikel strekt ertoe te bepalen dat alle aandelen van de Vlaamse Vervoermaatschappij "op naam" zijn, en niet alleen die welke in handen zijn van publiekrechtelijke rechtspersonen, zoals thans wordt bepaald in artikel 8, tweede lid, van het decreet van 31 juli 1990.

In plaats van het ter zake bepaalde in artikel 8, tweede lid, aan te vullen met de ontworpen bepaling, verdient het de voorkeur duidelijkheidshalve dat tweede lid te vervangen door de ontworpen bepaling.

Men redigere het artikel dan ook als volgt :

"Artikel 8, tweede lid, van het decreet van 31 juli 1990 tot oprichting van de Vlaamse Vervoermaatschappij, wordt vervangen als volgt :

"Alle aandelen van de Maatschappij zijn op naam"".

.../...

Hoofdstuk IX. - Monumenten en Landschappen.

Het onderbrengen van al de artikelen van dit hoofdstuk in een afdeling heeft geen zin.

Artikelen 64 tot 66.

De artikelen 64 en 65 vertonen een sterke gelijkenis met de bepalingen van de twee voorontwerpen van decreet waarover de Raad van State op 14 mei 1991 het advies L. 20.739 - 20.740/8 heeft uitgebracht.

In dat advies werd onder meer het volgende gesteld :

"Het is een ... vergissing te denken dat door de opheffing van de decreten waarbij de krachtens artikel 11, § 8, van het decreet van 3 maart 1976 getroffen besluiten werden bekrachtigd die besluiten opnieuw gewone besluiten zouden worden en derhalve voortaan zonder meer bij besluit van de Vlaamse Executieve zouden kunnen worden gewijzigd.

Besluiten waaraan het wetgevend orgaan kracht van wet heeft verleend blijven de waarde van wetskrachtige bepalingen behouden en kunnen derhalve enkel nog door het wetgevend orgaan worden gewijzigd.

Het doel dat met het ontwerp L. 20.740/8 wordt beoogd moet dus worden nagestreefd niet door de opheffing van de bekrachtigingsdecreten van 17 november 1982 en 30 oktober 1984, maar door de opheffing - bij decreet - van de door die decreten bekrachtigde besluiten van 1 juli 1982 en 4 juli 1984, waarbij aan de Vlaamse Executieve de zorg moet worden overgelaten om de datum van inwerkingtreding van die opheffingen te bepalen teneinde een juridisch vacuüm te voorkomen dat

.../...

anders in afwachting van het vaststellen van de nieuwe regelingen zou kunnen ontstaan".

Nu op grond van artikel 46 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen wordt aangenomen dat de Gemeenschappen en de Gewesten, in de aangelegenheden waarvoor zij bevoegd zijn, aan de provincies en de gemeenten verplichtingen kunnen opleggen (1), wordt terecht in de bepalingen die, ter vervanging van artikel 11, § 8, van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van momumenten en stads- en dorpsgezichten, worden ingevoerd, een verwijzing naar artikel 2, eerste lid, van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen achterwege gelaten en wordt de laatstgenoemde bepaling bij artikel 66 van het ontwerp opgeheven. Daar de overige leden van het genoemd artikel 2 echter reeds opgeheven zijn - althans wat het Vlaamse Gewest betreft - heffe men duidelijkheidshalve zonder meer het artikel op, met vermelding evenwel van de wijziging die het heeft ondergaan.

Rekening houdend met de hiervoren gemaakte opmerkingen, wordt voorgesteld de artikelen 64 en 66 te vervangen door de twee volgende, na artikel 65 in te voegen bepalingen :

"Art. Opgeheven worden :

(1) Arbitragehof, arrest nr. 45 van 20 januari 1988, punt 3.B.5., en arrest nr. 50 van 17 maart 1988, punt B.4.; Raad van State, advies L. 14.193/VR van 7 november 1984.

- 1° het besluit van de Vlaamse Executieve van 1 juli 1982 tot ..., bekrachtigd bij decreet van 17 november 1982;
- 2° het besluit van de Vlaamse Executieve van 4 juli 1984 tot ..., bekrachtigd bij decreet van 30 oktober 1984;
- 3° artikel 2 van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, gewijzigd bij decreet van 3 maart 1976.

Art. De Vlaamse Executieve bepaalt de datum van inwerkingtreding van de bepalingen van artikel ..., 1° en 2°.

Artikel 65.

1. In de inleidende zin schrijve men "artikel 11" in plaats van "artikel 11, § 8".
2. De gemachtigde van de Executieve heeft bevestigd dat, zoals de ontworpen paragrafen 9 en 10, ook de ontworpen paragraaf 8 enkel zal gelden voor werken aan "een beschermd monument" en dat dus in de laatstgenoemde paragraaf de woorden "of van een in (een) beschermd stads- of dorpsgezicht gelegen onroerend goed" moeten worden geschrapt.
3. Zoals paragraaf 9 thans geredigeerd is, zullen voortaan de provincies en de gemeenten niet meer kunnen

.../...

worden verplicht een deel van de in die paragraaf bedoelde kosten voor hun rekening te nemen. Indien dit echter wel de bedoeling is, dient paragraaf 9 - naar het voorbeeld van paragraaf 8 - uitdrukkelijk in die zin te worden aangevuld.

4. Rekening gehouden met paragraaf 9, zoals die nu luidt, komt paragraaf 10 in wezen hierop neer dat, wat de onroerende goederen of delen van onroerende goederen bestemd voor het onderwijs betreft, er wordt afgeweken van de regeling van paragraaf 8, in deze zin dat de provincies en de gemeenten niet zullen kunnen worden verplicht een deel van de kosten te hunnen laste te nemen.

Dit kan wetgevingstechnisch correcter en meteen eenvoudiger tot uiting worden gebracht door, in vervanging van paragraaf 10, paragraaf 8 aan te vullen met een als volgt te redigeren tweede lid :

"In afwijking van het eerste lid, kan echter geen bijdrage ten laste van de provincies of de gemeenten worden gelegd, wanneer de werken betrekking hebben op een onroerend goed of een deel van een onroerend goed dat bestemd is voor het onderwijs bedoeld in artikel 59bis, § 2, tweede lid, van de Grondwet".

Indien paragraaf 9 evenwel in de zin van paragraaf 8 zou moeten worden aangevuld (met andere woorden de in die paragraaf bedoelde kosten ten dele ten laste van de provincies en de gemeenten zouden kunnen worden gelegd), dan

.../...

zou paragraaf 10 een afwijking zijn zowel van paragraaf 9 als van paragraaf 8.

Men stelde die paragraaf dan als volgt :

"In afwijking van de §§ 8 en 9, kan echter geen bijdrage ... (verder zoals hierboven)".

Artikel 67.

Deze bepaling krachtens welke bepaalde premies ten laste van het Gewest tot een beloop van 90 pct. mogen worden uitbetaald zonder het voorafgaand visum van het Rekenhof, gaat de bevoegdheid van de decreetgever te buiten.

Luidens artikel 71, § 1, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten, zijn, tot de inwerkingtreding van de wet bedoeld in artikel 50, § 2 (1), immers "(al) de vigerende (nationale) bepalingen betreffende de organisatie van de controle van het Rekenhof ... van overeenkomstige toepassing op de Gemeenschappen en de Gewesten" en artikel 14 van de wet van 29 oktober 1846 op de inrichting van het Rekenhof bepaalt dat geen betalingsopdracht door de Staatskas wordt uitgevoerd dan voorzien door het visum van het Rekenhof.

(1) Dit is de (nationale) wet waarbij, onder meer inzake de organisatie van de controle uitgeoefend door het Rekenhof, enkel nog "algemene bepalingen" geldend zowel voor de Staat, als voor de Gemeenschappen en de Gewesten zullen worden vastgesteld.

Hoofdstuk X. - Tewerkstelling.

Artikel 68.

1. Naar het zeggen van de gemachtigde ambtenaar worden met de ontworpen bepalingen hoofdzakelijk twee doelstellingen nagestreefd :

- a. de toegangsvoorwaarden tot het derde arbeidscircuit afstemmen op de toegangsvoorwaarden tot andere tewerkstellingsprogramma's, inzonderheid het stelsel van de gesubsidieerde contractuelen waarvan de toegangsvoorwaarden zijn bepaald bij besluit van de Vlaamse Executieve van 3 juli 1991;
- b. de toegang tot het derde arbeidscircuit verruimen tot de uitkeringsgerechtigd volledig werklozen die geschorst zijn van het recht op werkloosheidsuitkeringen in toepassing van de artikelen 80 tot 88 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering.

2. De inleidende zin van artikel 68 moet worden aangepast als volgt :

"Artikel 2 van het koninklijk besluit nr. 25 van 24 maart 1982 tot opzetting van een programma ter bevordering van de werkgelegenheid in de niet-commerciële sector, gewijzigd bij de wet van 1 augustus 1985, wordt, wat het

.../...

Vlaamse Gewest betreft, vervangen door de volgende bepaling :".

3. In de inleidende zin van paragraaf 1 verwijze men naar "hoofdstuk III" in plaats van naar "hoofdstuk II".

4. Overeenkomstig artikel 1, 5°, van het besluit van de Vlaamse Executieve van 3 juli 1991 tot veralgemening van het stelsel van gesubsidieerde contractuelen, specifiëre men in paragraaf 1, 1° :

"1° de langdurig werklozen : de werklozen die op de dag vóór de indiensttreding minstens één jaar uitkeringsgerechtigd volledig werkloos zijn;".

5. In paragraaf 1, 4°, vervange men het cijfer 313 door 312 en schrijve men "overeenkomstig artikel 114 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 ...".

6. In de inleidende zin van paragraaf 2 schrijve men : "Voor de toepassing van § 1, wordt met de werkloosheidsduur van een uitkeringsgerechtigd volledig werkloze gelijkgesteld :".

.../...

7. In paragraaf 2, 6°, schrijve men : "de wachttijd, zoals bepaald in artikel 35, §§ 1 en 3, van het koninklijk besluit ...".

Hoofdstuk XI. - Financiën en Begroting.

Artikel 69.

Krachtens artikel 71, § 1, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, zijn tot de inwerkingtreding van de wet bedoeld in artikel 50, § 2, van die wet - dit is de wet waarbij onder meer de algemene bepalingen zullen worden vastgesteld die van toepassing zijn op de begrotingen en de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten - de vigerende bepalingen inzake de rijkscomptabiliteit van overeenkomstige toepassing op de gemeenschappen en de gewesten.

De Vlaamse Executieve zal moeten nagaan of het beoogde doel niet op een andere wijze kan worden verwezenlijkt.

Artikel 70.

Volgens dit artikel wordt het toekennen van de gewest- of de gemeenschapswaarborg ter ondersteuning van een lening bij een erkende kredietinstelling onderworpen aan het betalen van een "bijdrage".

.../...

Binnen de hem gelaten tijd heeft de Raad van State niet kunnen nagaan of ergens is bepaald dat het toekennen van de bedoelde waarborg afhankelijk is van het erkend zijn van de kredietinstelling.

Vervolgens is er een discordantie tussen de memorie van toelichting en de tekst van het ontwerp. Volgens de memorie is de "bijdrage" verschuldigd "door de lener en/of de erkende kredietinstelling", terwijl in het ontwerp alleen de kredietinstelling wordt vermeld.

Tenslotte wordt de term "bijdrage" beter vervangen door "vergoeding".

Hoofdstuk XII. - Welzijn.

Ook hier is het onderbrengen van de bepalingen van dit hoofdstuk in een afdeling overbodig.

Artikel 71.

Als verscheidene artikelen van een zelfde tekst worden gewijzigd, moet voor elk artikel dat wordt gewijzigd een afzonderlijk artikel worden gebezigd.

Het ontworpen artikel 71 zou derhalve beter door de volgende bepalingen worden vervangen :

.../...

"Art. Artikel 3, 3°, b), van het decreet ... wordt vervangen door de volgende bepaling :

"b) de financiering ... te Geel en te Rekem".

Art. In artikel 6 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° het 2° wordt aangevuld met de volgende bepaling :

"h) huurgelden ... te Geel en te Rekem";

2° het wordt aangevuld met een 3° luidend als volgt :

"3° de middelen bedoeld in 2°, h), mogen uitsluitend worden aangewend voor het dekken van uitgaven die verband houden ...".

Het advies betreffende de hoofdstukken I, VII, X en XI werd gegeven door de eerste kamer, samengesteld uit

de Heer	: H. COREMANS,	kamervoorzitter,
Mevrouw	: S. VANDERHAEGEN,	staatsraden,
de Heer	: M. VAN DAMME,	
Mevrouw	: A. TRUYENS,	toegevoegd griffier.

De verslagen werden uitgebracht door de HH. J. BAERT, W. VAN VAERENBERGH, en J. DRIJKONINGEN, auditeurs. De nota's van het Coördinatiebureau werden opgesteld en toegelicht door Mevr. M.-C. CEULE en de H. K. VERMASSEN, referendarissen.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A. TRUYENS.

H. COREMANS.

Het advies betreffende de hoofdstukken II, III, IV, V, VI, VIII, IX en XII werd gegeven door de achtste kamer, samengesteld uit

de Heren :	J. NIMMEGEERS,	kamervoorzitter,
	W. DEROOVER,	staatsraden,
	J. VERMEIRE,	
	F. DE KEMPENEER,	assessoren van de
	J. GIJSSELS,	afdeling wetgeving,
Mevrouw :	F. LIEVENS,	griffier.

De verslagen werden uitgebracht door de HH. D. ALBRECHT, J. BAERT, B. SEUTIN en J. DRIJKONINGEN, auditeurs. De nota's van het Coördinatiebureau werden opgesteld en toegelicht door Mevr. M.-C. CEULE en de H. K. VERMASSEN, referendarissen, en door de H. G. VAN HAEGENDOREN, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS.

J. NIMMEGEERS.